

POSTANOWIENIE

Dnia 5 grudnia 2006 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jerzy Kuźniar (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Krystyna Bednarczyk

SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec

w sprawie z wniosku W. B.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w G.

o przyznanie renty w związku z chorobą zawodową,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 5 grudnia 2006 r.,

zażalenia wnioskodawcy na postanowienie Sądu Apelacyjnego w S.

z dnia 18 lipca 2006 r., sygn. akt III AUa .../06,

1. oddala zażalenie,

2. przyznaje adwokatowi z urzędu - pełnomocnikowi wnioskodawcy – M. P. - Kancelaria Adwokacka od Skarbu Państwa kwotę 120 zł (sto dwadzieścia) zwiększoną o 22% podatku od towarów i usług tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 18 lipca 2006 r., III AUa .../06, Sąd Apelacyjny w S. odrzucił skargę kasacyjną wnioskodawcy W. B. od wyroku tego Sądu z dnia 10 kwietnia 2006 r. w sprawie przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w G. o rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą

zawodową, wskazując, że pełnomocnik wnioskodawcy, będący adwokatem, wnosząc skargę kasacyjną nie uiścił opłaty podstawowej przewidzianej w art. 36 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. Nr 167, poz. 1398 ze zm.), co w myśl art. 130² § 3 k.p.c. skutkuje odrzuceniem skargi.

Postanowienie to zaskarżył zażaleniem pełnomocnik wnioskodawcy, wnosząc o jego uchylenie. Zarzucił on, że z brzmienia art. 11 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych wynika, że art. 130² § 3 k.p.c. nie odnosi się do opłaty podstawowej, o której mowa w art. 36 ustawy, lecz do opłaty stałej lub stosunkowej, z którymi opłaty podstawowej nie można utożsamiać, stąd też jeżeli od skargi kasacyjnej w sprawie z zakresu ubezpieczeń społecznych nie uiszczono opłaty podstawowej, to należało wezwać wnoszącego skargę w myśl art. 130 § 1 k.p.c., pod rygorem zwrócenia pisma, do jego opłacenia w terminie tygodniowym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

W uchwale z dnia 26 września 2006 r., II UZP 11/06, (dotąd niepublikowana), Sąd Najwyższy stwierdził, że art. 130² § 3 k.p.c. stosuje się do środków odwoławczych i środków zaskarżenia podlegających opłacie podstawowej, o której mowa w art. 35 i 36 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych. Wskazany przepis stanowi, że sąd odrzuca bez wezwania o uiszczenie opłaty, pismo wniesione przez adwokata, radcę prawnego lub rzecznika patentowego środki odwoławcza lub środki zaskarżenia (apelację, zażalenie, skargę kasacyjną, skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, sprzeciw od wyroku zaocznego, zarzuty od nakazu zapłaty, skargę na orzeczenie referendarza sądowego), podlegające opłacie w wysokości stałej lub stosunkowej obliczonej od wskazanej przez stronę wartości przedmiotu zaskarżenia. Przepis ten należy rozumieć w ten sposób, że ilekroć przepisy (nie tylko przepisy ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych ale także inne przepisy szczególne) przewidują opłatę w wysokości stałej oznaczonej kwotowo lub opłatę stosunkową obliczoną w określony przepisami sposób od wartości przedmiotu sporu, a pełnomocnik strony będący adwokatem lub radcą prawnym nie uiści wskazanej w przepisach opłaty przy wniesieniu środka odwoławczego lub środka zaskarżenia, środek ten podlega odrzuceniu bez wzywania do uiszczenia

opłaty. Użyte w przepisie art. 130² § 3 k.p.c. określenie „opłata w wysokości stałej” nie odnosi się do opłaty stałej, o której mowa w art. 12 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych. Opłata w wysokości stałej jest to opłata określona w przepisie kwotowo. Podobny pogląd wyraził Sąd Najwyższy w niepublikowanym jeszcze postanowieniu z dnia 2 czerwca 2006 r. II UZ 14/06 stwierdzając, że pojęcie „opłata w wysokości stałej”, różniące się od używanego w ustawie o kosztach sądowych pojęcia „opłata stała”, ma szerszy zakres znaczeniowy, obejmuje bowiem także opłaty, które nie są opłatami stałymi w znaczeniu normatywnym, określonym przez ustawę, ale ich wysokość jest stała w sensie arytmetycznym. O ile można mieć wątpliwości, czy opłata podstawowa w wysokości minimalnej, o której mowa w art. 14 ust. 3 ustawy o kosztach, jest opłatą w stałej wysokości od pism, co do których przepisy nie przewidują opłaty stałej, stosunkowej lub tymczasowej, to treść przepisu art. 36 jest w tym zakresie jednoznaczna. Stanowi on, że w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych i w sprawach odwołań rozpoznawanych przez sąd pracy i ubezpieczeń społecznych pobiera się opłatę podstawową w kwocie 30 złotych wyłącznie od apelacji, zażalenia, skargi kasacyjnej i skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. W stosunku do wymienionych w tym przepisie środków zaskarżenia została określona opłata podstawowa w wysokości stałej 30 zł. Wezwanie o uiszczenie opłaty, której wysokość wynika z treści przepisu (jest określona kwotowo lub stosunkowo) kieruje się tylko do strony działającej bez adwokata lub radcy prawnego (art. 130 § 1 k.p.c.), gdyż strona taka może nie znać przepisów określających wysokość opłaty. Natomiast pełnomocnik będący adwokatem lub radcą prawnym ma obowiązek uiszczenia opłaty bez wezwania, jeżeli w przepisach, których treść powinna mu być znana, określona jest wysokość tej opłaty. W konsekwencji sąd drugiej instancji nie wzywa pełnomocnika strony będącego adwokatem lub radcą prawnym do uiszczenia opłaty podstawowej w stałej wysokości, określonej w art. 36 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, od skargi kasacyjnej, lecz nieopłaconą skargę odrzuca na podstawie art. 130² § 3 k.p.c. Zaskarżone postanowienie jest więc prawidłowe a zarzuty podniesione w zażaleniu nie zasługują na uwzględnienie.

Z tych przyczyn Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. oddalił zażalenie.

O kosztach orzeczono na podstawie § 12 ust. 2 w związku z § 13 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r., w sprawie opłat za czynności adwokackie (...) – Dz. U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.

\